

ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ

ΟΟΥΕΝ ΚΟΛΦΕΡ

ΓΡΑΦΕΙΟ • ΕΡΕΥΝΩΝ

ΦΩΤΗ ΦΕΓΓΑΡΗ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HALF-MOON INVESTIGATIONS
Από τις Εκδόσεις Puffin, Λονδίνο 2006

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γραφείο Ερευνών Φώτη Φεγγάρη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Eoin Colfer

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχί

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ellice M. Lee

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Μαρία Θεοδωροπούλου

© Eoin Colfer, 2006

© Εξωφύλλου: Mark Riedy/Scott Hull Associates, 2006

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2009

ISBN 978-960-453-655-9

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικαλή 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΟΥΥΕΝ ΚΟΛΦΕΡ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ
ΦΩΤΗ ΦΕΓΓΑΡΗ

*Μετάφραση:
Φωτεινή Μοσχή*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΟΟΥΕΝ ΚΟΛΦΕΡ

Μυθιστορήματα

ΜΠΕΝΙ ΚΑΙ ΟΜΑΡ, 1998

ΜΠΕΝΙ ΚΑΙ ΜΠΕΪΜΠ, 1999, υποψήφιο για το βραβείο Μπίστο 2000

Η ΛΙΣΤΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΥΧΕΣ, 2000

Για μικρούς αναγνώστες

ΤΟ ΠΟΓΙΟ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ, 1999

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΕΝΤ, 2000

ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΤΟΥ ΕΝΤ, 2001

Θεατρικά έργα

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ – ΤΑ ΧΙΛΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ, 2001, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ – ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΚΤΙΚΗ, 2002,

μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ – Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ, 2003,

μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ – Η ΠΑΓΙΔΑ, 2005, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΟΙ ΣΟΥΠΕΡ ΚΑΤΑΔΙΩΚΤΕΣ, 2005, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ – Η ΧΑΜΕΝΗ ΑΠΟΙΚΙΑ, 2007, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΥ ΑΓΟΡΙΟΥ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, 2008,

μτφρ. Φωτεινή Μοσχί

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΑΣ ΦΛΟΜΠΕΡ, 2008, μτφρ. Φωτεινή Μοσχί

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΕΡΑΚΗ, 2008, μτφρ. Φωτεινή Μοσχί

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ – ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΕ ΚΟΜΙΚΣ, 2008,

μτφρ. Ευδοξία Μπινοπούλου

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζεται:

ARTEMIS FOWL AND THE TIME-PARADDOX

*Στον Λίμ και τον Τζον:
Τη Λέσχη της Πέμπτης*

ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΑΡΤΕΜΗ ΦΑΟΥΛ

Ο Φώτης Φεγγάρης δε μοιάζει με τα άλλα παιδιά. Πρώτα απ' όλα, πρέπει να ανέχεται το ταπεινωτικό επώνυμό του και τις κοροϊδίες που αυτό συνεπάγεται. Ο πραγματικός λόγος, όμως, που ο Φώτης είναι διαφορετικός είναι ότι από μωρό έχωνε τη μύτη του όπου μπορούσε να εντοπίσει μυστήρια. Και δε χρειάζεται να πούμε ότι αυτό είναι ένα ταλέντο που δεν το έχουν εκτιμήσει και πολλοί, ούτε καν η ίδια του η οικογένεια.

Αυτό, όμως, τον Φώτη δεν τον ενδιαφέρει καθόλου. Αφότου αποφοίτησε πρώτος στα μαθήματα που παρακολούθησε μέσω ίντερνετ, είναι επίσημα καταγεγραμμένος ως ο νεότερος ντετέκτιβ του κόσμου. Έχει ακόμα και ένα ασημένιο σήμα για να το αποδείξει. Όλα πάνε μια χαρά, μέχρι που συμβαίνουν δύο πράγματα: μια συμμαθήτριά του τον προσλαμβάνει για να λύσει ένα έγκλημα και κάποιος κλέβει το πολύτιμο σήμα του. Όλα τα ίχνη οδηγούν στη διαβόητη εγκληματική οικογένεια της πόλης, την οικογένεια Σουγιά.

Καθώς ο Φώτης ξεδιαλύνει το μυστήριο, αρχίζουν

να διαφαίνονται τα ίχνη μιας συνωμοσίας. Ωστόσο, πριν προλάβει να λύσει την υπόθεση, βρίσκεται να είναι ξαφνικά ο κύριος ύποπος για ένα σοβαρό έγκλημα. Για να καθαρίσει το όνομά του θα πρέπει να συνεργαστεί με τον πιο απίθανο εχθρό και να κρυφτεί από την αστυνομία. Ο Φώτης έχει λίγες ώρες στη διάθεσή του για να βρει τον ένοχο – ειδάλλως θα καταδικαστεί ο ίδιος.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΝΟΝΑΣ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

ΜΕ ΛΕΝΕ ΦΕΓΓΑΡΗ. Φώτη Φεγγάρη. Και είμαι ιδιωτικός ντετέκτιβ. Στα δώδεκα χρόνια που έχω ζήσει πάνω σ' αυτή την περιστρεφόμενη σφαίρα που αποκαλούμε Γη έχω δει πολλά πράγματα που οι περισσότεροι άνθρωποι δε βλέπουν. Έχω δει ταπεράκια να αδειάζουν από καθετί φαγώσιμο εκτός από τα φρούτα. Έχω δει δίκτυα αντιγραφής να λειτουργούν στις πέντε ηπείρους και ολόκληρα φορτηγά γεμάτα ζαχαρωτά κλεμμένα από μωρά.

Νόμιζα ότι τα είχα δει όλα. Είχα περάσει τόσες ώρες στα σκουπίδια ψάχνοντας για χαμένα ραβασάκια, που νόμιζα ότι τίποτα δεν μπορεί να με σοκάρει. Στο κάτω κάτω, όταν έχεις έρθει πρόσωπο με πρόσωπο με τις σκοτεινές γωνιές της παιδικής χαράς, η ζωή δεν κρύβει και πολλές εκπλήξεις πια.

Έτσι νόμιζα τουλάχιστον. Αλλά έκανα λάθος. Μεγάλο λάθος.

Πριν από ένα μήνα, βρέθηκε στο δρόμο μου μια υπόθεση. Μια υπόθεση που με έκανε να σκεφτώ μήπως

έπρεπε να εγκαταλείψω για τα καλά τη δουλειά του ντετέκτιβ. Είχα μόλις κλείσει τα δώδεκα και είχα ήδη καμιά δεκαριά επιτυχημένες υποθέσεις στο ενεργητικό μου. Η δουλειά πήγαινε καλά, αλλά ένιωθα πια έτοιμος να αρχίσω να διαλευκαίνω πραγματικά εγκλήματα. Όχι παιχνιδάκια για παιδιά. Ήθελα αληθινές υποθέσεις που θα μου έφερναν αληθινά λεφτά και όχι ό,τι κέρματα τύχαινε να έχει το κάθε παιδί στην τσέπη του για χαρτζιλίκι.

Όλα πήγαν στραβά τη μέρα που αποφάσισα να παραβώ τον πρώτο κανόνα του Μπομπ Μπερνστάιν: *Να είσαι αόρατος. Συναρμολόγησε τα κομμάτια του παζλ, αλλά μη γίνεις ποτέ ο ίδιος ένα από αυτά.*

Ο Ηρώδης Σουγιάς με έκανε να ξεχάσω αυτό τον κανόνα.

Όπως γνωρίζουν όλοι οι ιδιωτικοί ντετέκτιβ, ο Μπομπ Μπερνστάιν είναι ο θρυλικός πράκτορας του FBI που στράφηκε στην ιδιωτική καριέρα και ίδρυσε την Ακαδημία Μπερνστάιν στην Ουάσινγκτον, για να μπορέσει να εκπαιδεύσει κατάλληλα τους επίδοξους ντετέκτιβ. Έγραψε επίσης το εγχειρίδιο Μπερνστάιν, το οποίο κάθε φοιτητής της Ακαδημίας πρέπει να ξέρει παπαγαλία, αν θέλει να έχει έστω και την παραμικρή ελπίδα να αποφοιτήσει. Εγώ ήξερα το εγχειρίδιο απέξω κι ανακατωτά και είχα βγει πρώτος στην τάξη μου –μέσω ίντερνετ– κι ως χρειάστηκε να χρησιμοποιήσω το πιστοποιητικό γέννησης του μπαμπά μου για να το πετύχω. Ευτυχώς έχουμε το ίδιο όνομα.

27 Σεπτεμβρίου. Αυτή η μέρα έχει τυπωθεί στο μυαλό μου με κάθε λεπτομέρεια, σαν φωτογραφία σε ψηφ-

λή ανάλυση. Το τέλος του πρώτου μας μήνα πίσω στα θρανία μετά τις καλοκαιρινές διακοπές. Δυστυχώς, το καλοκαίρι μάλλον δεν είχε καταλάβει ότι έπρεπε να την κάνει και συνέχιζε να μας λούζει με ήλιο και ζέστη. Η ζέστη ξεχυνόταν από την ασφαλτο σε κύματα και τυλιγόταν γύρω από τους μαθητές του Δημοτικού και του Γυμνασίου του Σαιντ Τζερόμ.

Έφτασα στην είσοδο περίπου τη γνωστή ώρα, 8.50. Μ' αρέσει να φτάνω δέκα λεπτά νωρίτερα, όπου και να πηγαίνω. Μου δίνει χρόνο να αφουγκραστώ τον παλμό του κόσμου γύρω μου. Οι ιδιωτικοί ντετέκτιβ είναι απαραίτητο να έχουν επαφή με το περιβάλλον τους. Το εγχειρίδιο Μπερνστάιν λέει ότι: *Ένας ντετέκτιβ δεν ξέρει ποτέ από πού μπορεί να προκύψει η επόμενη υπόθεση.* Μπορεί να είναι ένα αίνιγμα που, αν είχε τα μάτια του ανοιχτά, το έχει ήδη λύσει. Γι' αυτό κι εγώ έχω τα μάτια μου ορθάνοιχτα. Μπορώ να σας πω ποια παιδιά έχουν ψείρες. Ξέρω ποιος δίνει σε ποιον ραβασάκια στην αυλή και ακόμα ποιοι καθηγητές σταματάνε στα *Μακντόναλντς* καθώς έρχονται στο σχολείο.

Κανείς, όμως, δεν είναι δυνατόν να βλέπει τα πάντα. Ούτε καν ο θρυλικός ντετέκτιβ Μπομπ Μπερνστάιν. Γι' αυτό χρειαζόμουν τους πληροφοριοδότες μου. Ο Ντούμπι Ντόιλ ήταν ο καλύτερος χαφιάς μου. Ένα μυξιάρικο οκτάχρονο καρφί με κοφτερό βλέμμα και μεγάλο στόμα. Ο Ντούμπι θα πουλούσε και τη μάνα του για μια χούφτα λιωμένα ζελεδάκια. Δυστυχώς, όμως, όταν λέω ότι ο Ντούμπι ήταν μυξιάρικο δεν είναι απλώς σχήμα λόγου. Ο Ντούμπι δεν πήγαινε ποτέ πουθενά

χωρίς τα δυο πρασινωπά γιογιό που κρέμονταν από τα ρουθούνια του, τις μύξες που ρουφούσε με τέτοια δύναμη που είμαι σίγουρος ότι τυλίγονταν γύρω απ' τον εγκέφαλό του. Η αλήθεια είναι ότι ήταν το τέλειο καμουφλάζ. Ήταν το μόνο που πρόσεχαν οι άνθρωποι όταν τον κοιτούσαν. Αν ποτέ ο Ντούμπι αποφάσιζε να σκουπίσει τη μύτη του, ούτε η ίδια η μητέρα του δε θα μπορούσε να τον ξεχωρίσει από όλα τα άλλα παιδιά στην αυλή.

Εκείνο το πρωινό, στις 27 Σεπτεμβρίου, ο Ντούμπι στεκόταν στην είσοδο του σχολείου και με περίμενε. Ξαφνιαστήκα. Συνήθως έπρεπε να τον ψάχνω εγώ. Πρέπει να ήταν κάτι σημαντικό.

«Μέρα, Φώτη», είπε βαριεστημένα, σέρνοντας τα βήματά του πίσω μου.

Δεν τον κοίταξα. Το να βλέπεις από κοντά τις μύξες του Ντούμπι δεν ήταν και ο καλύτερος τρόπος να ξεκινήσεις τη μέρα σου.

«Τι έχεις για μένα;» τον ρώτησα χαλαρά.

«Είδες *Απίστευτες Ιστορίες* χτες το βράδυ; Είχε ένα τέρμα από λάσπη».

Ο Ντούμπι ήταν καλός για καρφί, αλλά συχνά έχανε την ουσία.

«Ας μιλήσουμε αργότερα για κινούμενα σχέδια, Ντούμπι. Έχεις τίποτα πληροφορίες;»

«Αμέ. Και μάλιστα καλές. Αλλά θέλω να δω το σήμα».

Αναστέναξα. Ο Ντούμπι ήθελε πάντα να βλέπει το σήμα μου. Ήταν γυαλιστερό κι εκείνος ήταν μόλις οκτώ ετών.

«Καλά. Μια ματιά και μετά θα τα ξεράσεις όλα».

Έβαλα το χέρι μου στην τσέπη του παντελονιού μου και έβγαλα ένα μικρό δερμάτινο πορτοφόλι. Το άνοιξα μπροστά στο πρόσωπο του Ντούμπι. Μέσα είχε μια πλαστικοποιημένη κάρτα και ένα ασημένιο σήμα ντετέκτιβ. Μια ακτίνα φωτός έπεσε πάνω στις γραμμές του και για μια στιγμή, που κράτησε περισσότερο απ' το κανονικό, ένιωσα υπνωτισμένος. Ακόμα και έπειτα από έξι μήνες, μερικές φορές δεν μπορούσα να το πιστέψω ότι ήταν επιτέλους δικό μου.

«Πω, πω!» είπε ο Ντούμπι με πραγματικό θαυμασμό, που έδωσε γρήγορα τη θέση του στην αμφιβολία. «Είσαι σίγουρος ότι είναι αληθινό;»

Χτύπησα με το δάχτυλό μου την πλαστικοποιημένη κάρτα. «Τα λέει όλα εδώ, Ντούμπι. Φώτης Φεγγάρης. Απόφοιτος της Ακαδημίας Ιδιωτικών Ντετέκτιβ Μπομπ Μπερνστάιν».

«Μου το δίνεις;» ρώτησε ο Ντούμπι, όπως έκανε κάθε φορά που έβλεπε το σήμα.

«Όχι», απάντησα βάζοντας το πορτοφόλι πίσω στην τσέπη μου. «Μου πήρε δύο ολόκληρα χρόνια να το αποκτήσω. Ακόμα και αν το έπαιρνες δε θα ήταν στ' αλήθεια δικό σου».

Ο Ντούμπι μούτρωσε. Ήταν λίγο σύνθετη σκέψη για κάποιον που δεν είχε ακόμα καταφέρει να αποκρυπτογραφήσει το ρόλο του χαρτομάντιλου.

«Λοιπόν, τι έχεις για μένα, Ντούμπι; Κάτι ζουμερό, ελπίζω!»

«Δεν ξέρω τι έχω», είπε. «Ήρθα να σε ψάξω μόνο και

μόνο επειδή όλοι ξέρουν ότι είμαι το κρυφό σου καρφί και μου είπαν να ψάξω να σε βρω».

Σταμάτησα. «Ποιος σου το είπε;»

«Ο Ηρώδης Σουγιάς», απάντησε ο Ντούμπι. «Δεν ξέρω ποιος είναι ο άλλος, αλλά είναι πολύ μεγάλος».

Ο Ηρώδης Σουγιάς. Σύμφωνα με τους νόμους της σχολικής αυλής, αυτό το όνομα δε θα έπρεπε να με απασχολεί ούτε στο ελάχιστο. Στο κάτω κάτω, εγώ ήμουν στην Έκτη, ενώ ο Ηρώδης στην Τετάρτη. Η οικογένεια Σουγιά, όμως, δεν ήταν απ' αυτές που τα πάνε καλά με τους κανόνες. Ίσα ίσα, αν υπήρχε κάπου ένας νόμος που δεν τον είχε παραβεί ποτέ κανείς, οι Σουγιάδες θα έκαναν τα πάντα για να τον παραβούν ακόμα και αν έπρεπε να φτάσουν μίλια μακριά.

Ο Ηρώδης ήταν ένα από τα «κακά» παιδιά του σχολείου. Οι δάσκαλοι έχουν ένα όνομα για τα παιδιά σαν τον Ηρώδη: «συνήθεις ύποπτοι». Όποτε χανόταν κάτι, τον καλούσαν στο γραφείο του διευθυντή για ανάκριση. Εννιά στις δέκα φορές, ο Ηρώδης είχε το χαμένο αντικείμενο στην τσέπη του. Τη δέκατη φορά, είχε πιθανότατα προλάβει να το θάψει στο γήπεδο. Δε θα περνούσε πολύς καιρός μέχρι να αρχίσει η αστυνομία να τον ψάχνει στο σχολείο.

Γιατί, όμως, να με ψάχνει ο Ηρώδης Σουγιάς; Δεν είχα πάνω μου τίποτα αξίας. *Εκτός από το σήμα του ντετέκτιβ*. Το χέρι μου πήγε ενστικτωδώς προς την τσέπη μου, αλλά το πορτοφόλι ήταν ακόμα εκεί. Αποφάσισα

να το ελέγγω κάθε τριάντα δευτερόλεπτα τουλάχιστον, για να εξασφαλίσω ότι θα έμενε εκεί.

Άφησα την τσάντα στο ντουλάπι μου και ακολούθησα τον Ντούμπι γύρω απ' το σχολείο. Προσπεράσαμε τον καυστήρα του πετρελαίου, που ήταν βαμμένος σαν τον Μπομπ Σφουγγαράκη, και φτάσαμε στο γήπεδο του μπάσκετ, όπου διεξάγονταν όλες οι σοβαρές υποθέσεις των μαθητών. Αυτό ήταν και το συμφωνημένο μέρος για τους σχολικούς καβγάδες. Από το πηγαδάκι που σχημάτιζαν τα σκυμμένα κεφάλια μάντεψα ότι κάποιος είχε κλείσει την πρωινή βάρδια για να τακτοποιήσει μια διαφωνία.

«Πού είναι ο Ηρώδης;» ρώτησα τον Ντούμπι, αν και ήξερα ήδη. Ο Ηρώδης ήταν ένας Σουγιός, που σημαίνει ότι μόνο σε ένα μέρος θα μπορούσε να βρίσκεται.

«Παλεύει. Κεφαλοκλείδωμα».

Κούνησα το κεφάλι μου. Το Κεφαλοκλείδωμα ήταν καλύτερο απ' τον Ανεμοστρόβιλο. Ήταν πιο εύκολο να χτυπήσεις αν πάλευες με Ανεμοστρόβιλο.

Υπάρχουν διάφορα είδη σχολικής μάχης. Τα τρία πιο δημοφιλή είναι ο Ανεμοστρόβιλος, το Αν-Σε-Πιάσω και το Κεφαλοκλείδωμα. Στον Ανεμοστρόβιλο, οι δύο μονομάχοι τρέχουν ο ένας πάνω στον άλλο με κλειστά μάτια και χέρια που στροβιλίζονται. Το ζήτημα είναι να πετύχεις τον αντίπαλο με τα χέρια σου, αλλά τις περισσότερες φορές οι εχθροί δεν πέφτουν καν ο ένας πάνω στον άλλο. Αυτό το είδος μάχης είναι δημοφιλές στα μικρότερα παιδιά.

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι το Αν-Σε-Πιάσω δεν

είναι ουσιαστικά τρόπος μάχης, αφού το ζήτημα είναι να αποφύγει κανείς τη μάχη. Στο Αν-Σε-Πιάσω, οι εκθροί φωνάζουν: «Αν σε πιάσω...» όσο πιο δυνατά και συχνά μπορούν, μέχρι να φτάσει ένας δάσκαλος για να ηρεμήσει τα πνεύματα. Μόλις εμφανιστεί ο ενήλικας, οι –κατά βάθος ανακουφισμένοι– αντίπαλοι αφήνουν τους φίλους τους να τους απομακρύνουν φωνάζοντας ακόμα διάφορα του τύπου: «Ήσουν τυχερός, φίλε! Αν σε έπιανα, θα σε έκανα κιμά!»

Το Κεφαλοκλείδωμα ήταν η μάχη που είχαμε μπροστά μας εκείνη τη μέρα. Είναι αυτό ακριβώς που λέει η λέξη. Οι δύο αντίπαλοι κάνουν κεφαλοκλείδωμα ο ένας στον άλλο και όποιος αφήσει πρώτος τη λαβή χάνει. Η λαβή είναι τα πάντα σε αυτό το είδος μάχης. Μερικά αγόρια προτιμούν να πιάνουν με τα δάχτυλα, ενώ άλλα εφαρμόζουν τη λαβή-γροθιά. Εξαρτάται βασικά από το μήκος και τη δύναμη των δακτύλων. Υπάρχουν πολλοί λόγοι γιατί χάνει κανείς. Ενδέχεται να μην μπορεί να αναπνεύσει ή να θέλει να πάει στην τουαλέτα. Υπάρχει ένας σχολικός θρύλος για δυο αποφασισμένους αντιπάλους, τον Μπάρτον Μακκείλ και τον Τζέρι Κάντι, που κράτησαν το κεφαλοκλείδωμα για είκοσι ολόκληρες ώρες. Οι φίλοι τους τους έφερναν φαγητό και πήγαιναν στην τουαλέτα χωρίς να πάνε στην τουαλέτα, αν καταλαβαίνετε τι εννοώ. Αυτοί που έχουν δοκιμάσει αυτή την τακτική λένε ότι ντρέπεσαι μόνο την πρώτη φορά.

Πλησίασα το πηγαδάκι γύρω από τη μονομαχία, χωρίς να ξέρω γιατί τα πόδια μου με πήγαιναν προς τα εκεί. Τι υπήρχε εκεί για έναν ντετέκτιβ; Δεν ήμουν υποστηρι-

κτής της βίας. Όχι ότι δεν είχα μπλεχτεί ποτέ σε καβγά, απλώς ποτέ δεν είχα κερδίσει. Κάτι, όμως, πιο δυνατό με έσπρωχνε προς τα εκεί. Μύριζα ένα μυστήριο. Η μύτη του ντετέκτιβ με τραβούσε πιο κοντά στη δράση. Δεν μπορούσα να αντισταθώ, όπως δεν μπορεί να αντισταθεί μια κίσσα σε ένα δαχτυλίδι πάνω σε ένα περβάζι.

Ο Ντούμπι έσπρωχνε το πλήθος για να περάσει. «Τον έφερα. Έφερα τον Φεγγάρι».

Το πλήθος παραμέρισε απδιασμένο από την όψη της μύτης του Ντούμπι. Κανείς δεν ήθελε να ρισκάρει να έρθει σε επαφή με την κολλώδη πρασινάδα του. Τον ακολούθησα μέχρι το μάτι του κυκλώνα. Όλα τα μάτια ήταν πάνω μου, κάτι που δε θα έπρεπε να συμβαίνει. Οι ντετέκτιβ δεν πρέπει να βρίσκονται ποτέ στο επίκεντρο της δράσης. Υποτίθεται ότι εμφανιζόμαστε αργότερα και κάνουμε ερωτήσεις. Η πιο στενή επαφή που έχει ο ντετέκτιβ με μια σφαίρα είναι όταν ψάχνει στον κάλυκα για αποτυπώματα. Παρ' όλα αυτά, βρισκόμουν εκεί, ακολουθώντας ένα οκτάχρονο στη μέση μιας μάχης.

Στο κέντρο βρίσκονταν δύο μορφές. Ο ένας ήταν ο Ηρώδης Σουγιάς, κοντός και αδύνατος, με τα χαρακτηριστικά κόκκινα μαλλιά των Σουγιάδων. Ο άλλος δεν ήταν αγόρι, όπως νόμιζε ο Ντούμπι, αλλά η Μπέλα Μπαρνς, η πιο μεγαλόσωμη κοπέλα του σχολείου. Η Μπέλα είχε ύψος γύρω στο ένα εβδομήντα, φορούσε μάλλινα κολάν και έπαιζε ράγκμπι στην ομάδα των αγοριών. Κανείς δεν τολμούσε να πειράξει την Μπέλα. Ό,τι κι αν γινόταν. Ούτε καν οι καθηγητές. Κι όμως, έβλεπα

μπροστά μου τον Ηρώδη Σουγιά, σκαρφαλωμένο στην πλάτη της σαν μύγα πάνω σε άλογο.

Για μια στιγμή έμεινα άναυδος. Έπειτα ξαναβρήκα την αυτοσυγκέντρωσή μου και αποθήκευσα την εικόνα στη μνήμη μου, με όλες τις λεπτομέρειες. Σύμφωνα με το εγχειρίδιο Μπερνστάιν: *Ένας ντετέκτιβ δεν ξέρει ποτέ ποια φαινομενικά ασήμαντη λεπτομέρεια θα είναι αυτή που θα τον οδηγήσει στη λύση της υπόθεσης.*

Λοιπόν, λεπτομέρειες: Μπέλα Μπαρνς. Ένα εβδομήντα. Ίσως εκατό κιλά. Δωδεκάμισι ετών. Τυπική στολή του σχολείου, εκτός από τα απαγορευμένα κρεμαστά σκουλαρίκια, που θα μπορούσαν να πιαστούν σε κάποιο πόμολο και να της κόψουν το αυτί, σύμφωνα με την κυρία Κούνι, τη διευθύντρια. Αν και κανείς δεν έχει ακούσει να έχει συμβεί ποτέ κάτι τέτοιο.

Παρακάτω, Ηρώδης Σουγιάς. Ρόντι για την οικογένειά του. Αδελφός του Ρεντ Σουγιά. Ένα μέτρο και είκοσι πέντε εκατοστά ύψος, ασημένα φόρμα, καφέ μποτάκια. Όχι ακριβώς στολή, αλλά η επιτομή του στιλ για ένα δεκάχρονο. Ο Ηρώδης είχε τα αδύνατα μπράτσα του τυλιγμένα γύρω από το λαιμό της Μπέλας και σχεδόν δεν έφταναν να κλείσουν μπροστά. Για την ακρίβεια, αυτό δεν ήταν κλασικό Κεφαλοκλείδωμα, αφού μόνο ο ένας απ' τους αντιπάλους κρατούσε τον άλλο απ' το κεφάλι.

Ο Ηρώδης σήκωσε το βλέμμα. Το πρόσωπό του ήταν αναφοκοκκινισμένο αλλά αποφασισμένο. Πάνω στα άλλα παιδιά έπεσε σαν σεντόνι η σιωπή, σαν να περίμεναν να μιλήσει ο μικρός Σουγιάς. Είχα ένα

προαίσθημα ότι δε θα μου άρεσε αυτό που θα έλεγε.

«Φεγγάρι, παλιοφυτό», φώναξε.

Μέχρι τώρα το προαίσθημά μου έβγαине αληθινό.

«Εσύ είσαι ο σπουδαίος ντετέκτιβ. Απόδειξε σ' αυτό τον ιπποπόταμο ότι δεν πήρα το ημερολόγιό του».

Η Μπέλα κουνήθηκε απότομα, προσπαθώντας να πετάξει απ' την πλάτη της τον Ηρώδη σαν ταύρος σε ροντέο, αλλά εκείνος κρατιόταν καλά.

«Εσύ το πήρες, Ηρώδη», είπε λαχανιασμένη. «Σε είδε η Έιπριλ».

«Η Μπάρμπι λέει ψέματα! Δεν πήρα τίποτα».

Ένα χαριτωμένο, πολύ καθωσπρέπει κοριτσάκι από το πλήθος έδειξε με το δάχτυλό του τον Ηρώδη.

«Ψέμα και πάλι ψέμα!» τσίριξε θριαμβευτικά. «Εσύ το έκανες, Σουγιά. Σε είδα. Εσύ κι ο αδελφός σου κλέβετε συνέχεια τα πράγματά μας».

Αυτή ήταν η Έιπριλ Ντεβερό, δέκα ετών και ήδη επικεφαλής μιας ολόκληρης στρατιάς Μπάρμπι. Η περιγραφή του Ηρώδη μπορεί να μην ήταν πολιτικά ορθή, αλλά ήταν σίγουρα ακριβής. Αν μια κούκλα Μπάρμπι έμπαινε σε ένα τούνελ μεγέθυνσης, από την άλλη πλευρά θα έβγαине η Έιπριλ Ντεβερό.

«Λες ψέματα!» φώναξε ο Ηρώδης. «Και ο Σφουγγάρης εδώ θα το αποδείξει».

Αναρωτιόμουν πόση ώρα θα περνούσε μέχρι να αναφέρει κάποιος το παρατσούκλι μου. Σφουγγάρι με είχε βαφτίσει ο αδελφός του Ηρώδη, ο Ρεντ, όταν ήμουν ακόμα στη Δευτέρα δημοτικού. Από τότε δεν ήμουν πρώτο μπόι.

«Τι θες να κάνω εγώ;» τον ρώτησα.

«Εσύ είσαι που καυχιέσαι όλη την ώρα για αυτό το σήμα του ντετέκτιβ. Απόδειξε ότι το αξίζεις, λοιπόν».

Αυτό ήταν γελοίο. Δε δουλεύουν έτσι οι ντετέκτιβ.

«Έλα, Φώτη», είπε η Έιπριλ Ντεβερό, κατορθώνοντας να μιλάει και να στραβομουτσουιάζει ταυτόχρονα. «Κάνε μας τη χάρη να αποδείξεις ότι λέω αλήθεια».

Έκανα μια γκριμάτσα στο συγκεντρωμένο πλήθος και είπα: «Τι να κάνω; Δεν ξέρω τα γεγονότα. Δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω».

Η Μπέλα με αγριοκοίταξε. «Το καλό που σου θέλω να ξεκινήσεις από κάπου», απάντησε με τραχιά φωνή. «Αλλιώς θα πέσω πάνω σ' αυτό το μυρμήγκι και θα το λιώσω. Μετά θα πάρω το πολύτιμο σήμα σου και θα το κώσω κάπου που δε θα σ' αρέσει καθόλου».

Χλώμισα, αλλά όχι περισσότερο από τον Ηρώδη.

«Βιάσου, Σφουγγάρη», είπε ανήσυχος. «Αν με λιώσει αυτή, θα σε κυνηγήσει η οικογένειά μου».

Ένωσα σαν να είχα μπει στον εφιάλτη κάποιου, αλλά ήταν πολύ αργά να κάνω πίσω και να βγω απ' το όνειρο κλείνοντας πίσω μου την πόρτα. Ένωθα εκατό μάτια καρφωμένα πάνω μου, που περίμεναν όλα να βγάλω ένα κουνέλι απ' το καπέλο μου.

Ο Ντούμπι με σκούνησε. «Έλα, Φώτη», είπε. «Μπορείς να το κάνεις».

Υποθέτω ότι ο Ντούμπι ήθελε να μπω στη μάχη για να καταφέρει να πάρει το σήμα μου, σίγουρος ότι δε θα ξαναγυρνούσα.

Η συμμορία κλωνοποιημένων Μπάρμπι της Έιπριλ

Ντεβερό χτύπησε τα πόδια και σούφρωσε τα χείλη. Ήταν πολύ ανησυχητικό. Συνήθως έμοιαζαν όλες τόσο ροζ και ακίνδυνες.

«Δεν μπορώ να κάνω τίποτα σ' αυτή την περίπτωση. Εσείς θέλετε διαιτητή, όχι ντετέκτιβ».

Το μέτωπο του Ηρώδη ήταν κάπως κόκκινο τώρα, με όλη την προσπάθεια που έβαζε για να κρατηθεί. «Το καλό που σου θέλω να κάνεις κάτι, Σφουγγάρη. Σε προειδοποιώ».

Δεν είχε νόημα να διαφωνήσω. Δεν μπορούσες να διαπραγματευτείς με τον Ηρώδη Σουγιά. Θα ήταν τόσο ανώφελο, σαν να ήθελες να κάνεις χορτοφάγο έναν Τυραννόσαυρο Ρεξ. Αυτό που έπρεπε να γίνει ήταν να γυρίσω την πλάτη μου και να φύγω. Προσπάθησα, λοιπόν, να κάνω ακριβώς αυτό, αλλά το πλήθος δεν ήταν και τόσο πρόθυμο να με αφήσει να φύγω, τουλάχιστον όχι τόσο εύκολα όσο με άφησε να μπω. Ήμουν μια σπιθα ενδιαφέροντος σε έναν κατά τα άλλα προβλέψιμο αγώνα. Τα παιδιά προχώρησαν σπρώχνοντάς με πιο κοντά στο πεδίο της μάχης.

Καθώς έκανα ένα βήμα πίσω, συνειδητοποίησα ότι ήμουν σε πολύ επικίνδυνη θέση. Το μόνο που χρειαζόταν να κάνει ο Ηρώδης ήταν να ανοιγοκλείσει τα πόδια του.

Μάλλον το ίδιο είχε συνειδητοποιήσει και ο Ηρώδης, γιατί ξαφνικά τίναξε τα κοκαλιάρικα πόδια του και τα τύλιξε γύρω απ' το λαιμό μου. Έχασα την ισορροπία μου και έπεσα στο χώμα χτυπώντας στο γοφό της Μπέλας.

Τα άλλα παιδιά ζητωκραύγασαν. Για εκείνα η έκβαση ήταν θετική.

Ένωσα μάλλον ανδία παρά φόβο. Ο Ηρώδης ήταν μόλις δέκα και μικρόσωμος για την ηλικία του. Δεν μπορούσε να κάνει και πολλά περισσότερα απ' το να με κρατάει στο χώμα – τουλάχιστον στη θέση που βρισκόταν εκείνη τη στιγμή. Η ώρα, όμως, περνούσε και πολύ σύντομα θα χτυπούσε το κουδούνι και η διευθύντρια Κουίν θα ερχόταν προς το μέρος μας με τα δυο σκυλιά της, τον Λάρι και τον Αδάμ, για να δει τι συνέβαινε. Και οι κανόνες έλεγαν ότι όποιος πιανόταν να συμμετέχει σε καβγά έπρεπε να περάσει μια βόλτα απ' το γραφείο της.

Τα κορδόνια απ' τα μποτάκια του Ηρώδη ήταν κάτω απ' το σαγόνι μου και τα πόδια του ήταν σφιχτά ενωμένα. Προσπάθησα να τα ξεμπλέξω, αλλά δεν τα κατάφερα. Είχα μόνο ένα χέρι ελεύθερο. Η Μπέλα είχε πέσει πάνω στο δεξί μου μπράτσο. Ένωσα σαν να είχε περάσει από πάνω μου οδοστρωτήρας. Σίγουρα το χέρι μου θα ήταν επίπεδο, όπως στα καρτούν.

«Καλύτερα να αρχίσεις να σκέφτεσαι, Φεγγάρη», είπε ο Ηρώδης. «Αλλιώς θα πάμε μαζί στο γραφείο».

«Ναι, Φεγγάρη», συμφώνησε και η Μπέλα. «Κούρδισε το μυαλό σου».

Ξαφνικά έγινα εγώ ο κακός.

Η λύση ήταν απλή. Απλή αλλά όχι και πολύ δυναμική. Παρ' όλα αυτά, είχα ελάχιστο χρόνο και δεν είχα καμία άλλη επιλογή. Με το ελεύθερο χέρι μου άρπαξα το αριστερό πόδι του Ηρώδη και έβγαλα την μπότα του.

«Ει!» φώναξε. «Τι κάνεις; Μου κλέβει το παπούτσι».

Φυσικά και δεν του έκλεβα το παπούτσι. Αυτό που έκανα ήταν πολύ λιγότερο αξιοπρεπές. Πριν προλάβει ο Ηρώδης να καταλάβει τι συμβαίνει, έπιασα το πόδι του και άρχισα να του γαργαλώ την πατούσα.

«Τι;» τσίριξε το δεκάχρονο. «Αδικία! Σταμάτα!»

Για να είμαι δίκαιος, ο Ηρώδης κρατήθηκε αρκετή ώρα πριν πέσει απ' την πλάτη της Μπέλας και απομακρυνθεί. Στάθηκε όρθιος με δάκρυα οργής στα μάτια.

«Τι μάχη είναι αυτή; Έτσι παλεύουν τα μωρά!»

Είχε δίκιο, φυσικά. Εγώ, όμως, ήμουν ντετέκτιβ, όχι παλαιστής.

Σηκώθηκα βίχοντας. «Άκου, Ηρώδη. Συμφωνώ να ερευνήσω αυτή την υπόθεση, αλλά πρέπει να με αφήσεις να ακολουθήσω την τυπική διαδικασία».

Έπιασα το μπουτάκι του Ηρώδη και το σήκωσα ψηλά, πιο πολύ για να δουν όλοι ότι δεν προσπαθούσα να το κλέψω.

Τα πράγματα θα μπορούσαν να έχουν ηρεμήσει από εκεί και πέρα. Πολλά παιδιά απομακρύνονταν για να πάνε για την προσευχή. Η Μπέλα είχε σηκωθεί, αλλά φαινόταν ακόμα λαχανιασμένη και ο Ηρώδης ήταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα. Η υπόθεση θα έμπαινε τελικά στο αρχείο και ο αγώνας μάλλον θα μετατρέποταν σε Αν-Σε-Πιάσω, αν δεν είχε κάνει την εμφάνισή του ο Ρεντ Σουγιάς.

Ο Ρεντ όρμησε στο κέντρο του κύκλου με ένα αγωνιστικό ποδήλατο, σκορπίζοντας τους θεατές σαν κορύνες του μπόουλινγκ. Ο Ρεντ Σουγιάς βρισκόταν πά-

να στο επίκεντρο της φασαρίας. Είχε τα πιο ισχυρά επιχειρήματα: γροθιές και σπρωξιές. Ήταν ψηλός και πολύ αδύνατος, με κατακόκκινα φλογερά μαλλιά, στα οποία οφειλόταν το παρατσούκλι του στο σχολείο. Τα περισσότερα παιδιά αλλά και δάσκαλοι στο Σαιντ Τζερόμ δεν ήξεραν το πραγματικό του όνομα και ακόμα κι αν το ήξεραν δε θα το χρησιμοποιούσαν. Ο Ρεντ ήταν ο πιο μεγάλος μαθητής του δημοτικού. Θα έπρεπε να έχει πάει στο γυμνάσιο από την προηγούμενη χρονιά, αλλά δεν είχε παρακολουθήσει πολλά μαθήματα και είχε μείνει πίσω.

Για μια στιγμή τα μάτια του Ρεντ γέμισαν ανησυχία. Έπεπα, όμως, είδε τον αδελφό του όρθιο, χωρίς να αιμορραγεί εμφανώς. Πήδηξε απ' το ποδήλατό του, κατεβάζοντας ταυτόχρονα το καβαλέτο. Εγώ δε θα μπορούσα να κάνω τέτοια κίνηση ούτε αν έκανα ένα χρόνο εξάσκηση.

«Ρόντι;» είπε κουνώντας το κεφάλι του.

Ο Ηρώδης έκανε μια γκριμάτσα. «Δε σε χρειάζομαι φύλακα-άγγελε. Μπορώ να τα βγάλω πέρα μόνος μου».

«Το βλέπω. Δε γίνεται να μην μπλέξεις σε καβγά για ένα λεπτό;»

Η Μπέλα είχε ηρεμήσει λίγο. «Ο αδελφός σου έκλεψε το ημερολόγιό μου. Ήταν ολοκαίνουριο», είπε.

«Δεν το έκλεψα!» φώναξε ο Ηρώδης.

Ο Ρεντ μόρφασε. «Όποτε χάνεται κάτι σ' αυτό το σχολείο, κατηγορείται όποιος Σουγιός τυχαίνει να βρίσκεται πιο κοντά». Έριξε μια ματιά στον αδελφό του. «Αλήθεια λες ότι δεν το πήρες εσύ;»

«Ναι».

«Σίγουρα;»

Ο Ηρώδης σταμάτησε λίγο για να θυμηθεί τις προηγούμενες ημέρες.

«Ναι. Σίγουρα. Δεν έκλεψα κανένα ημερολόγιο».

«Λοιπόν, αυτό ήταν. Δεν το πήρε. Τέλος. Δεν υπάρχει τίποτε άλλο να δείτε εδώ, γι' αυτό ξεκουμπιστείτε».

Καλή ιδέα, σκέφτηκα. Ο Ρεντ είχε περισσότερο μυστήριο απ' τον αδελφό του.

Η Μπέλα, όμως, δε θα έκανε πίσω για κανέναν, ούτε για τον Ρεντ Σουγιά.

«Αυτός θα αποδείξει ότι το έκανε ο Ηρώδης».

Ωχ, όχι, σκέφτηκα. Εγώ είμαι αυτός. Αυτός είμαι εγώ.

«Ποιος θα αποδείξει ότι το έκανε ο Ηρώδης;» ζήτησε να μάθει ο Ρεντ.

«Αυτός!» φώναξαν ένα σωρό παιδιά μαζί. Τα περισσότερα απ' αυτά έδειχναν κιόλας.

Ο Ρεντ γύρισε, ακολουθώντας τα δάχτυλα. Το κατηγορηματικό του βλέμμα στάθηκε πάνω μου.

«Γεια σου, Ρεντ», είπα υιοθετώντας τη φιλική προσέγγιση. «Πώς πάει;»

Ο Ρεντ χαμογέλασε μελαγχολικά. «Φεγγάρης. Ο άνθρωπος με το σήμα. Αυτή δεν είναι η υπόθεση της χαμένης γάτας, Φεγγάρη, είναι ο αληθινός κόσμος. Μπορεί να μπλέξεις κάποιον».

Ανασήκωσα τους ώμους μου. «Στον αδελφό σου πες το. Αυτός με φώναξε».

«Ο Ντούμπι μας λέει συνέχεια για το συντάιρό του, τον νιετέκτιβ με πυχίο, με αληθινό σήμα», είπε ο

Ηρώδης. «Άσε, λοιπόν, το φυτό να αποδείξει ότι είμαι αθώος».

Δεν ξέρω τι με αναστάτωσε περισσότερο: που με αποκάλυψε ο Ντούμπι συνétaίρo του ή ο Ηρώδης φυτό.

«Ναι, άσε το φυτό να αποδείξει ότι είναι αθώος», είπε η Μπέλα τρίβοντας το λαιμό της. «Αλλιώς ο Ηρώδης είναι ένοχος, για μένα τουλάχιστον».

Ο Ρεντ έτριψε το κεφάλι του λες και οι ανοησίες που άκουγε του είχαν προκαλέσει πονοκέφαλο. «Ακούστε. Ο Φεγγάρης από δω παίζει τον ντετέκτιβ. Η μαμά του του αγόρασε από κάπου ένα ψεύτικο σήμα και τώρα τριγυρνάει κάνοντας τον Σέρλοκ Χολμς. Δεν είναι αληθια. Δεν μπορεί να αποδείξει τίποτα».

Αυτό ήταν. Φαντάστηκα το σήμα να κοκκινίζει μέσα στην τσέπη μου από ντροπή. Έβγαλα το πορτοφόλι μου και το άνοιξα μπροστά του.

«Βασικά, Ρεντ», είπα, «αυτό το σήμα είναι αληθινό. Είμαι πραγματικός ντετέκτιβ. Βγήκα πρώτος στην τάξη μου».

Ο Ρεντ γύρισε αργά προς το μέρος μου. Συνήθως σ' αυτό το σημείο εγώ έτρεχα να φύγω και έψαχνα ένα σκοτεινό μέρος για να κρυφτώ. Ωστόσο, για μερικά πράγματα αξίζει να παλέψει κανείς.

«Μάλιστα, είσαι πραγματικός ντετέκτιβ. Βάζω στοιχήμα ότι όλοι οι εγκληματίες της Ιρλανδίας παραδίνονται. “Τι νόημα έχει;” λένε μεταξύ τους. “Έχει αναλάβει την υπόθεση ο Φώτης Φεγγάρης”».

«Μπράβο, Φώτη!» φώναξε ο Ντούμπι, που ήταν πολύ μικρός για να καταλάβει την ειρωνεία.

Ο Φώτης Φεγγάρης δεν μοιάζει με τα άλλα παιδιά. Πέρα από το επώνυμό του που προκαλούσε πάντα κοροϊδίες και γέλια, ο πραγματικός λόγος που είναι διαφορετικός, είναι το ότι από μωρό έχωνε τη μύτη του όπου υπήρχε μυστήριο· ταλέντο που δεν το εκτιμούσαν και πολλοί, ούτε καν η ίδια του η οικογένεια.

Ο Φώτης, λοιπόν, αφού αποφοίτησε πρώτος στα μαθήματα μέσω ίντερνετ, είναι επίσημα καταγεγραμμένος ως ο νεαρότερος ντιτέκτιβ του κόσμου. Έχει ακόμα και ένα ασπρένιο σήμα για να το αποδείξει. Όλα πάνε μια χαρά, μέχρι που συμβαίνουν δυο πράγματα: μια συμμαθήτριά του τον προσλαμβάνει για να λύσει ένα έγκλημα και κάποιος κλέβει το πολύτιμο σήμα του. Όλα τα ίχνη οδηγούν στη διαβόλητη εγκληματική οικογένεια της πόλης, την οικογένεια Σουγιά.

Καθώς ο Φώτης προσπαθεί να ξεδιαλύνει το μυστήριο, αρχίζουν να διαφαινόνται τα ίχνη μιας συνομωσίας που μπορεί να τον οδηγήσει στη φυλακή. Άραγε, θα προλάβει να καθαρίσει το όνομά του προτού να είναι πολύ αργά;

Από 11 ετών

ISSN 978-960-453-655-9

9789604536559

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΖΗΤ. 06.252

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ